

10 Een pluizig beestje

REMCO CAMPERT

Vooraf

Remco Campert schrijft vooral verhalen en gedichten. Net als Hans Andreus (zie hoofdstuk 19) behoorde Campert tot de 'Vijftigers', een literaire stroming in de jaren vijftig. Verder schrijft hij al jaren korte stukjes voor kranten en weekbladen. Daarnaast geeft hij regelmatig lezingen voor culturele verenigingen overal in het land en houdt hij voordrachten over de hele wereld. De verhalen en romans gaan over alledaagse dingen en ze zijn altijd licht van toon en een beetje ironisch, maar tegelijk ernstig. Op dit moment schrijft hij samen met Jan Mulder de dagelijkse column *CaMu* in *de Volkskrant*.

Campert heeft onder meer de volgende boeken gepubliceerd: *Het leven is verrukkulluk* (1961), *Tjeempie! of Liesje in Luilletterland* (1968), *Hoe ik mijn verjaardag vierde* (1969), *De Harm en Miepje Kurk story* (1983), *Eetlezen* (1987), *Het bijzettafeltje* (1993), *De zomer van de zwarte jurkjes* (1996), *Een mooie jonge vriendin en andere belevenissen* (1998), *De familie Kneupma* (2001) en *Een liefde in Parijs* (2004). Daarnaast zijn er ook verschillende uitgaven verschenen met de verzamelde verhalen. Het verhaal *Een pluizig beestje* vind je in *Vele kleintjes*, een verzamelbundel uit 1994.

Een pluizig beestje

Midden in de nacht word ik wakker. Maar waar? Is dit mijn bed? Wat is er mee gebeurd? Het is veel zachter dan anders. Zo zacht wil ik het altijd wel hebben. En het donker is ook van andere kwaliteit. Het is zwarter en fluweliger. Heb ik in een vlag van waanzin andere gordijnen opgehangen? En waarom hoor ik de stad niet zoemen?

Nu weet ik het weer: ik logeer.

En dat terwijl ik nog wel had gezworen nooit meer te logeren. Zeker niet bij mensen die ik niet of nauwelijks ken. Maar er zat niet veel anders op gisterenavond. De voorzitter van de plaatselijke culturele vereniging, waarvoor ik optrad, en zijn vrouw hadden hun gastvrijheid dwingend aangeboden. Natuurlijk had ik ruw nee kunnen zeggen, maar omdat ik niet rijd, zou ik dan tweeëndertig kilometer hebben moeten lopen naar het dichtstbijzijnde hotel.

Ik heb me, geloof ik, wel aardig geweest gisterenavond. De voorzitter sprak na afloop althans zijn tevredenheid uit. Van de veertig leden waren er dertig komen opdagen. Sommigen had de voorzitter weliswaar eigenhandig van voor hun televisietoestel weg moeten sleuren, maar ze wáren er dan toch maar.

Ook tijdens het gezellige samenzijn met wat intimi van de voorzitter, dat volgde op mijn optreden, heb ik me niet van mijn slechtste kant laten zien. Zelfs het drinken van de goedkope wijn, die welgestelden vaak schenken als er een kunstenaar op bezoek is, bracht me niet uit mijn evenwicht. Op pogingen van de plaatselijke correspondent van het streekblad om me te verlokken bezwadderende uitspraken te doen over schrijvende collega's ben ik niet ingegaan. Integendeel: ik heb ze het graf in geprezen.

Ik slaap, beter gezegd: ik ben wakker geworden in de kamer van de dochter des huizes die in de stad studeert. Men heeft haar node laten gaan, bleek gisterenavond. Want de stad, nietwaar ... Of valt het mee? Het ochtendblad dat ze lezen, wil wel eens nogal sensationeel uit de hoek komen.

Ik zie mijn kans schoon en kijk bedenkelijk.

'Nou, als ik eerlijk mag zijn, vind ik de berichtgeving aan de rustige kant,' zeg ik. 'De echte erge dingen komen niet in de krant. Politiek, weet u.'

Maar de dochter woont met twee vriendinnen op kamers in een rustige buurt, melden de bezorgde ouders.

‘Een rustige buurt? Ik wist niet dat die er nog waren. Voor mij is dat in elk geval nieuws.’

De ouders worden nu erg onrustig. Ze durven het nauwelijks te vragen, ze weten hoe druk ik het heb, maar zou ik eens langs hun dochter willen gaan, gewoon om te zien hoe ze woont en of de buurt inderdaad zo rustig is als zij heeft gezegd.

‘Als ik tijd heb,’ beloof ik. Natuurlijk, natuurlijk, alleen als ik tijd heb.

Ik slaap in en droom van vormen, die ik me niet meer herinner als ik weer wakker word van onmiskenbare voorbereiding-tot-ontbijt-geluiden. Ik zie de witte boterhammen voor me en de ontbijtkoek en de kaasstolp en het merkje dat uit de theepot hangt, en huiver. Deze dag is nu al op het verkeerde been. Ik stap uit het bed en betast een pluizig beestje dat op de vensterbank staat.

Het beste is om, als ik het centraal station uitkom, maar meteen naar die dochter te gaan. Eerst iets met haar drinken in het café, dan een hapje eten en daarna maar zien te bereiken dat van het een het ander komt.

Gemeen, hè?

Moeilijke woorden

bezwadderende	- negatieve
berichtgeving	- het nieuws
eigenhandig	- zelf
fluweel	- heel zachte stof
iemand het graf in prijzen	- iemand zo erg prijzen, dat het vanzelf weer negatief wordt
uit de hoek komen	- iets op een bepaalde manier vertellen
huiveren	- een beetje rillen (bijvoorbeeld van angst)
zich niet van zijn slechtste kant laten zien	- zijn best doen aardig te zijn
node	- met moeite
op het verkeerde been	- fout, verkeerd
opdagen	- komen, verschijnen
sleuren	- trekken, hardhandig halen
streekblad	- regionale krant
iemand verlokken iets te doen	- proberen te bereiken dat iemand iets doet, iemand overhalen
zich aardig weren	- zich gedragen volgens verwachting
zweren	- plechtig beloven

Vragen en opdrachten

Beantwoord de volgende vragen en schrijf de antwoorden op. Probeer de tekst zoveel mogelijk zonder woordenboek te lezen en zoek alleen woorden op als het echt nodig is.

- 1 Waaron is de verteller blijven slapen?
- 2 Vond de verteller de bijeenkomst van de vorige avond leuk? Kun je aangeven waarom (niet)?
- 3 Waaron zijn de ouders bezorgd om hun dochter?

- 4 Wat betekent 'Ik zie mijn kans schoon en kijk bedenkelijk'?
- 5 Wie zegt 'Natuurlijk, natuurlijk, alleen als ik tijd heb'?
- 6 Wat doet de verteller om de ongerustheid van de ouders te verminderen? Waarom doet hij dat, denk je?
- 7 Wat wil de verteller doen als hij de dochter bezoekt? Zal dit de ouders geruststellen?
- 8 Is dit verhaal echt gebeurd? Of zou het echt kunnen gebeuren?